

Espanya 1936 - Síria 2016 (i 2)

PAUL PRESTON ACTUALITZADA EL 08/05/2016 21:12

5

0

PAUL PRESTON
(/firmes/paul_preston/)

Una multitud de voluntaris de tot el món van anar a Espanya a lluitar a favor de la República. Alguns eren desocupats, d'altres eren aventurers, però la majoria tenien una idea clara del motiu pel qual hi havien anat: per combatre el feixisme. Per a les víctimes dels règims feixistes de Mussolini i Hitler era l'oportunitat de lluitar contra un enemic que actuava amb una brutalitat que ja coneixien massa bé. Obligats a marxar del seu país, no tenien res a perdre-hi tret de l'exili, i lluitaven per tornar al seu país. Un dels batallons que van entrar en acció a Madrid, que patiria nombroses baixes, va ser el Thaelmann, format principalment per comunistes alemanys, i alguns de britànics. Esmond Romilly va ser un dels membres britànics del Batalló Thaelmann. Més tard, va escriure sobre els seus companys d'armes: "Per a ells, certament, no hi podia haver rendició ni retorn; lluitaven per la seva causa i lluitaven també per trobar un lloc on viure. Recordava el que els havia sentit dir sobre la vida de l'exiliat, sobrevivint amb penes i treballs a Anvers o Tolosa, perseguits per les lleis d'immigració, perseguits implacablement - fins i tot a Anglaterra- per la policia secreta nazi. I s'ho jugaven tot en aquesta guerra". Efectivament, quan la República va caure el 1939, molts antifeixistes alemanys, així com italians, encara lluitaven a Espanya. Van acabar en camps de presoners francesos, i molts van caure en mans de les SS i van morir a les cambres de gas. Un cop més, trobem una diferència significativa si comparem el que la majoria dels jihadistes estrangers poden esperar quan tornin a França i al Regne Unit. Per als voluntaris britànics, francesos i americans, la necessitat de lluitar a Espanya era en certa manera diferent. La seva tria va ser més conscient. Van fer l'arriscat viatge fins a Espanya pel pressentiment terrible del que la derrota de la República Espanyola podia significar per a la resta del món. Creien que, combatent el feixisme a Espanya, lluitarien contra l'amenaça del feixisme al seu país. El reclutament va ser organitzat sobretot pel Partit Comunista. No tots els voluntaris eren comunistes, però molts sí. L'afiliació política no va influir en l'idealisme i l'heroisme dels que van sacrificar la seva comoditat, la seva seguretat i sovint la seva pròpia vida en la lluita antifeixista.

Potser el punt de comparació més evident és l'acollida que espera als voluntaris supervivents quan intenten tornar a casa. Tal com passa cada vegada més amb els jihadistes que tornen als països occidentals, els voluntaris de les Brigades Internacionals van haver d'afrontar el recel i l'hostilitat oberta del ministeri d'Exteriors britànic i els serveis de seguretat. Les instruccions de la seguretat interna secreta demostraven que una de les principals pors era que els retornats volguessin allistar-se a les forces armades britàniques per continuar la seva lluita contra el feixisme: "Tot i que potser alguns d'aquests homes han tornat desil·lusionats a aquest país, no hi ha dubte que la majoria han tornat fortament imbuïts de sentiments revolucionaris". A altres governs occidentals els inquietava que els voluntaris volguessin fer propaganda comunista entre les classes treballadores. L'equivalent avui en els governs occidentals és la preocupació que els voluntaris musulmans radicalitzats que tornen radicalitzin la joventut musulmana al seu país d'origen.

El govern britànic va fer esforços enormes per evitar que els veterans s'allistessin a les forces armades de la Segona Guerra Mundial, tot i que molts ho van fer i van tenir-hi una participació destacada. El mateix va passar als Estats Units, on els veterans van ser considerats "antifeixistes prematurs". Més tard, molts altres van explicar que s'havien vist discriminats als seus llocs de treball durant molts anys. No és clar quants dels musulmans britànics i francesos que lluiten a Síria podran tornar al seu país. El que sembla extremadament probable -i l'empresonament de Flavien Moreau ho confirma- és que els que ho facin seran vistos pels serveis de seguretat britànics i francesos com a mínim amb el mateix recel, i potser més, que els voluntaris de les Brigades Internacionals. Al capdavant, des del setembre del 1939, malgrat els prejudicis classistes de la classe dominant i dels alts comandaments militars, la lluita dels voluntaris a Espanya s'havia convertit en la lluita de la majoria dels ciutadans britànics i francesos. No es produirà una situació equivalent sigui quin sigui el resultat de la guerra a Síria.

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://ara.cat/_5dcbe182?s=f)

Comparteix a twitter (http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_5dcbe182%3Fs%3Dt&via=ARAopinio&text=Espanya%20S%C3%ADria%202016%20%28i%20%29)